

Posudek vedoucího bakalářské práce Petra Kachtíka

Petr Kachtík je skeptický k obrazům. Je hodně těžké zjistit proč. Když jsme se začali potkávat v AVI, zdálo se mi, že si uložil úkol nepřemýšlet. Postupně jsem přicházel na to, že za jeho prázdnými frázemi a neopodstatněnými postoji, nezeje prázdnota, ale křehkost, nejistota a vážnost.

Petr se cítí doma v hudbě. Bylo by v pořádku, kdyby na FaVU přicházel pouze s hudbou. Přesto se u bakalářského projektu rozhodl pro audiovizuální řešení. Během konzultací s ním a Jesperem jsem přicházel na to, že za jeho rozhodnutím stojí nejen snaha dostat povinnostem studenta školy, jak do roztrhání těla opakuje, ale také snaha donutit se k činu, kterým by stanovil meze vlastních možností, jak spojit audiovizuální prostředky.

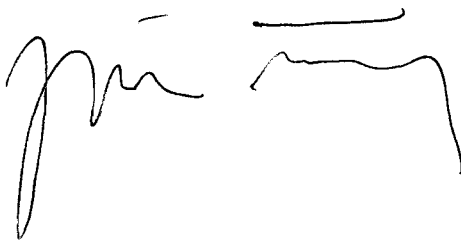
Petrovi jsme navrhovali spoustu cest, po nichž se mohl vydat. Žádná neodpovídala jeho představám. Hledal možné minimum, v němž zůstane věrný sám sobě.

Ve výsledné audiovizuální performanci reaguje na klubové prostředí, které zná z praxe hudebníka a osvětlovače. V polních podmínkách školy se pokusil „zhmotnit“ vlastní představu o ideálním poměru mezi vlastní hudbou a světelnou show. Takhle by si představoval svá vystoupení v klubech, kdyby to podmínky v klubech, které zná, dovolovaly.

Hodnocení Petrovi navrhnou poté, co se přímo zúčastní akce. Vím ale, že nebude lepší než B, protože se nemohu smířit se skutečností, že Petrovo uvažování omezuje příliš lokální zkušenost s klubovou scénou a malá informovanost o možnostech a záběru audiovizuální performance, nebo alespoň s tím, že se nepokusil intervenovat do klubového prostředí, vůči němuž se vymezuje.

Domnívám se, že Petr Kachtík má pokračovat v magisterském studiu a rozšiřovat své pojetí o kontextech audiovizuálních vystoupení, koncertních aspektů a klubové scény.

Jiří Ptáček

B